

Arrest

nr. 307 470 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat P. V. CIOTOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 mei 2024 en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. V. CIOTOTISAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij nam op 16 mei 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie zone Druivenstreek op 16.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(I): naam: Z. voornaam: R. geboortedatum: (...)1973 geboorteplaats: I nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 0 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

3 0 wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 S3, 1 0 : er bestaat een risico op onderduiken.

a Artikel 74/14 S3, 20 : de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd. Artikel 74/14 S3, 3 0 : de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

O Artikel 74/14 S3, 50 : het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, S 2, 4 0 , 13, S 4, 5 0 , 74/20 of 74/21.

a Artikel 74/14 S3, 60 : het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, S 3, eerste lid, 50 , of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1 , S 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 0 Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds juli 2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3 0 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen 2 om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds juli 2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, doch verklaart dat ze asiel wou aanvragen maar niet wist hoe ze dit moest doen. Betrokkene kan haar asielaanvraag nog steeds indienen in gesloten centrum en zij zal niet verwijderd worden, vooraleer deze dan werd onderzocht.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Peru een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

1.2 Ook op 16 mei 2024 wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]"

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggestuingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]"

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“- annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughervingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terughervingsmaatregel wordt aangevochten.

In het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof ter zake nog het volgende gesteld:

“B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het ernstig middel

3.2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur namelijk e Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid

Het beginsel van Hoopplicht

• *Het beginsel van Afdoende motivering*

1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurd, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

"Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Druivenstreek op 16.05.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Gezien het winstgevend/ bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. " (stuk 1)

Uw raad heeft echter geoordeeld dat loutere feiten van diefstal, zelf als ze aanleiding geven tot een in kracht van gewijsde getreden veroordeling, geen ernstig gevaar vormen voor het openbare orde.

"Bij de Raad is beroep ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Aangezien de verzoeker is verwijderd, is het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd en uit de rechtsorde verdwenen. De Raad merkt evenwel op dat de verzoeker, in zijn beroep, het gebrek aan een termijn om het grondgebied te verlaten, waarop het bestreden inreisverbod berust, betwist. Hij geeft dan ook aan een tussencontrole van dit punt te kunnen uitvoeren.

Ook was het bevel om het grondgebied te verlaten met name gebaseerd op het feit dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormde. De Raad acht echter dat de dienst Vreemdelingenzaken een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan door de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten vast te stellen en dus impliciet het ernstige gevaar dat hii zou vormen voor de openbare orde. De Raad neemt de omvang van de schade - ten bedrage van 12,17 euro - in aanmerking om de ernst van de gepleegde feiten (winkeldiefstal) en de bedreiging van de openbare orde in twijfel te trekken.

De Raad stelt dus vast dat de motivering volgens dewelke aan de verzoeker geen enkele termijn is gelaten om het grondgebied te verlaten - op basis waarvan het inreisverbod is uitgevaardigd - niet naar behoren is gerechtvaardigd. Het inreisverbod wordt nietig verklaard. (Art. 74/11, S 1, tweede lid vreemdelingenwet)." (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 267.061, 24 januari 2022, onze onderlijning)

uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 juni 2013, op 18 februari 2014, op 3 juni 2015 en op 10 april 2017 werd veroordeeld voor diverse winkeldiefstallen.

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen worden bestempeld, is de Raad in casu en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden niet kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, S 1, c) van de Vreemdelingenwet"(Raad Vreemdelingenbetwistingen (4e k.) nr. 205.570, 20 juni 2018, onze onderlijning)

Deze redenering dient in casu te worden toegepast des te meer aangezien verzoekster voor een baby was aan het zorgen op het ogenblik van de feiten, dat ze daardoor mogelijks afgeleid was en dat ze, in ieder geval, zich in een toestand van extreme economische kwetsbaarheid bevindt.

De motivatie van de bestreden beslissing is bijgevolg ontoereikend, verzoekster vormt geen gevaar voor de openbare orde."

3.2.1.2. Beoordeling van het eerste middel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) en op artikel 7, eerste lid, 3° (omdat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden). Elk van deze rechtsgronden op zich volstaan om het bevel te kunnen schragen.

Verzoekster verzet zich niet tegen de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten. Deze rechtsgrond blijft aldus onverminderd overeind en volstaat in beginsel om over te gaan tot de afgifte van het bevel. In die zin is verzoeksters argumentatie aangaande de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gericht is tegen een overtollig motief en dus niet dienstig.

Eenzelfde redenering dringt zich op voor wat betreft de motivering inzake artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Ook hier heeft de verwerende partij twee afzonderlijke rechtsgronden gehanteerd, die elk op zich de afwezigheid van termijn kunnen verantwoorden, met name artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet (er bestaat een risico op onderduiken) en artikel 74/14, § 3, 3 van dezelfde wet (de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde). Verzoekster laat het eerst vermelde motief inzake het risico op onderduiken ongemoeid. Aangezien dit kan volstaan om de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek te verantwoorden, is ook op dit vlak de argumentatie van verzoekster inzake het openbare orde-motief niet dienstig, nu dit motief overtollig is.

Het eerste middel kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM van 4 november 1950 • Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie, van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijft de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

3.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELÜNDEBRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, voert de verwerende partij absoluut geen analyse met betrekking tot de redenen waarom verzoekster asiel wou aanvragen in België.

De tegenpartij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoekster in haar land van herkomst waarschijnlijk geen reëel risico loopt om aan foltering of onmenselijke of vernederde behandelingen te worden blootgesteld. Aangezien verzoekster verklaard had de bedoeling te hebben om een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen, diende het risico in concreto te worden beoordeeld.

4.

Verzoekster heeft tevens in België een privéleven opgebouwd met personen van de Peruviaanse gemeenschap maar ook met de heer C. G. die houder is van de Belgische nationaliteit. (stuk 3)

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van lidstaten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van een verwijderingsbevel.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen.

Verzoekster maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die in België gelokaliseerd is en waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [CC], Pini and Others v. Romania)

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg in strijd met art. 8 EVRM."

3.2.2.2. Beoordeling van het tweede middel

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, heeft de verwerende partij het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, doch verklaart dat ze asiel wou aanvragen maar niet wist hoe ze dit moest doen. Betrokkene kan haar asielaanvraag nog steeds indienen in gesloten centrum en zij zal niet verwijderd worden, vooraleer deze dan werd onderzocht.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Peru een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan."

Verzoekster verwijt de verwerende partij geen analyse te hebben gedaan omtrent de redenen met betrekking tot dewelke zij asiel wou aanvragen in België. Dit risico diende in concreto te worden beoordeeld, aangezien zij te kennen had gegeven de bedoeling te hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt ter zake vast dat verzoekster heeft verklaard sedert juli 2023 in België te zijn en dus ruimschoots de tijd heeft gehad om zich te informeren over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en daadwerkelijk ook een verzoek daartoe in te dienen. Het gegeven dat zij dat niet heeft gedaan in het verleden en zelfs ter terechtzitting blijkt dat zij het niet van plan is -luidens de bewoordingen van haar raadsman omdat zij bang is voor het perspectief van een langdurige vrijheidsberoving lopende het onderzoek- is van aard om het door verzoekster ingeroepen risico al zeer ernstig te relativiseren. Eén en ander klemmt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 mei 2024 een vrijwillige vertrekverklaring heeft ondertekend. Indien er daadwerkelijk ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zouden zijn om aan te nemen dat verzoekster in haar herkomstland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dan valt niet in te zien waarom zij een repatriëring verkiest boven een eventuele vrijheidsberoving lopende het onderzoek van haar VIB dat mogelijk zou kunnen leiden tot een internationale beschermingsstatus. Daarenboven brengt verzoekster noch bij de verwerende partij, noch ten aanzien van de Raad enig concreet begin van bewijs of ander element bij waaruit een ernstig en reëel risico zou kunnen worden afgeleid. De Raad kan dan ook niet anders dan samen met de verwerende partij vaststellen dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan. Een schending van deze bepaling is niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster stelt verder dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd met personen van de Peruviaanse gemeenschap en ook met de heer C.G., die de Belgische nationaliteit heeft. Zij stelt dat zij deel uitmaakt van een gezinsstructuur die in België gelokaliseerd is en waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Zij beroept zich op de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoekster heeft verklaard een relatie te hebben in België. Derhalve kon de verwerende partij geen rekening houden met het gezinsleven waarop zij zich thans beroept. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar verzoekschrift slechts een kopie voegt van een identiteitskaart van de man met wie zij beweert een gezinsleven te hebben, zonder meer. Uit dit stuk kan uiteraard niet worden afgeleid dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat haar vermeende privéleven betreft moet erop worden gewezen dat het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Verzoekster brengt geen enkel stuk bij waaruit een privéleven zou kunnen worden afgeleid. De normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier -in casu sedert juli 2023- is op zich niet voldoende om een (schending van het) privéleven aan te nemen. Verzoeksters loutere bewering dat zij een privéleven heeft opgebouwd met leden van de Peruviaanse gemeenschap in België volstaat evenmin. Aangezien verzoekster niet aantoont dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België ligt een schending van artikel 8 van het EVRM niet voor.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3. Geen van de aangevoerde middelen is ernstig. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS